

Évközi 11. vasárnap

Mt 9,36–10,8

„Megesett rajta a szíve...”

A bevezető vers (35. v.) összefoglalja Jézus misszióját, melyet a tanítás, az igehirdetés és a gyógyítás jellemez. Az elbeszélésben olvasható „tömeg” (36. v.) egyben jelezheti Jézus sikerét is, hiszen az érdeklődés középpontjába került, számos ember kíváncsi rá. Jézus azonban a tömegben nem sikerei igazolását látja, hanem azt, hogy ezeknek az embereknek, akik meglátása szerint nagyon kiszolgáltatottak, hiányzik az igazi segítő vezető. Üres sajnálkozás helyett Jézus munkára biztatja tanítványait. Az a felszólítás – „Kérjétek hát az aratás urát, küldjön munkásokat az aratáshoz” (38. v.) – konkrét jövődöntő terveket jelez. Egyben talán az evangélista elszólása is, hogy miközben felidézti Jézus tevékenységét, előtte áll a keresztény egyház vezetésének terhe. Máté evangéliumának írása idején az egyház még nem pontosan körülhatárolt, tagokkal rendelkező szervezet. Inkább csak mozgalom, amelytől sok ember vár megváltást, mint Jézustól annak idején. Jézus vezetése ugyanis világossá tette sokak előtt, hogy az emberek mennyire tanácstalanok egyéni és közösségi problémáik megoldásában. Ennek ellenére az aratás képe mindig az ítélet, esetenként az utolsó ítéletnek is szimbolikus képe, amelynek során a jó és a rossz elnyeri jutalmát, illetve büntetését. Vagyis az evangélista pontosan tudja, hogy a tömeg elvárása egyben kiválogatódást is jelent. Aki nem felel meg az evangéliumi parancsoknak, az kiszóródik, azt elítélik. Jézus mindvégig együtt érez a sokasággal, Máté korának igehirdetői azonban talán már nem egészen így gondolkodtak.

Jézus kijelentése: „Kérjétek az aratás urát” (38. v.) nem kétségbeesett segélykérés. Ő ugyanis tudja, hogy Isten képes elvégezni az Üdvözítő munkáját segítség nélkül, de ebbe embereket kíván bevonni. A fásasztó munka új szemléletmódra tanítja az igehirdetőket.

A szöveg második része az apostolok beiktatásáról és küldetésükről szól. A tizenkét tanítványt egyúttal apostolnak is nevezi. Ezt a szót mi tisztségként ismerjük, pedig ebben az időben a „küldött” inkább feladatot jelentett: Jézus képviselőt ott, ahol fizikailag nem jelenhetett meg. Minden rabbinak voltak tanítványai, akiket küldöttként maga helyett állított, és arra adott neki jogot, hogy a közösség, a zsinagóga hallgatósága előtt elismételje Mestere tanítását. Amit

hallottak a Mestertől, azt kellett elismételni, és ha nem értették a hallgatóik, akkor meg kellett magyarázniuk, hogy mesterük szándéka szerint adják tovább a szavait. Az apostolok erre kapnak megbízást.

A tizenkét tanítvány neve három listán is megmaradt az Újszövetségben, a személyes életükről azonban nagyon kevés emlék maradt fenn. Pál, aki apostol volt, de nem tagja a tizenkettőnek, sokkal több személyes és missziós eseményt örökített át magáról a leveleiben, mint az apostolok. Simon, András, Jakab és János, valamint a rossz emlékű Iskarióti Júdást leszámítva igen kevés megbízható adat maradt fenn az Egyház első tisztségviselőiről. Életük teljes egészében feloldódott a krisztusi képviselésben.

Az első tanítványok jobban el voltak foglalva a feladat elvégzésével, mint a saját szerepük értékelésével. Talán Jézustól megtanulták, hogy nem a tisztségük fontos, hanem a feladatuk hatékony elvégzése. Minden értékes ember életének egyes szakaszaiban teljesen lefoglalja a feladat elvégzése, akkor nem gondol sem a jövőre, sem az ebből adódó következményekre és veszélyekre, hanem teljes egészében a feladat elvégzésének bűvöletében él. A lelki kifáradás ellenére a jövőre koncentrálnak, és azt vizsgálják, hogy az elvégzett feladatból milyen hasznot húzhatnak. Mindez a mai igehirdetőket is megkísérti. Jézus teljes egészében a jelenben élt. Amikor Lukács megírta az Apostolok Cselekedeteit, akkor is teljes egészében az Egyház jelenéről szólt. Szükség van tervezésre is az Egyházban, amely foglalkozik a jövőképpünkkel. De a legfontosabb, hogy legyenek olyan Krisztus-követők és egyházi vezetők, akik teljesen a jelenben élnek, és megtesznek minden tőlük telhetőt. Ők a jelenben építik Jézus művét, az egyházat. Jézus ezeket nemcsak megszanja, hanem meg is segíti.

A tizenkét apostol imája

Köszönjük, Urunk, hogy magadhoz hívtál bennünket. Jó a közeledben lenni, jó veled együtt munkálkodni. Nevünkön szólítás, mert ismersz minket: tudod, kik és milyenek vagyunk, mégis megbízol bennünk, erőtlenségünk ellenére feladatot bízol ránk. Hatalmunk nem földi hatalom, hanem a kereszt gyengeségének és oktalanságának ereje, beléd vetett bizalmunk ereje. Így adsz nekünk mindennap küldetést, a küldetés beteljesítéséhez pedig kitartást és bátorságot. Küldd el Szentlelkedet minden nap, hogy ezt a keresztségünkből és bérmálásunkból fakadó apostoli küldetést a te szándékod szerint tudjuk véghez vinni. Amen.